

ע"פ 46417/03/13 - יחזקאל שרגא ויינפלד, המערער, המשיבה נגד מדינת ישראל

בתי משפט

ע"פ 46417-03-13

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בעניין: יחזקאל שרגא ויינפלד

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

**ערעור על גזר דינו של בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים (כבוד השופט פאול שטרק) מיום 3.2.2013
בת"פ 7356/2011.**

1. המערער הורשע, על פי הודאתו, בביצוע שימוש חורג הטעון היתר, ללא היתר, עבירה לפי סעיפים 145(א) ו-204(א) לחוק התכנון והבנייה תשכ"ה-1965, בכך שבין התאריכים 7.6.2006 לבין 22.5.2011 השתמש בקומת עמודים המיועדת למגורים, בשטח של כ- 123 מ"ר, לבית כנסת, וכן השתמש בסככה שנבנתה ללא היתר בשטח של כ- 52 מ"ר.

2. בית המשפט גזר על המערער תשלום קנס בסך 70,000 ₪, התחייבות, וצו הריסה והתאמה להיתר הבניה, שמועד ביצועו נקבע ליום 1.3.2014. נקבע לגבי הסככה כי אם המערער לא יבצע את צו ההריסה, תוכל הועדה המקומית לבצעו.

בגזר דינו ציין בית המשפט כי ב"כ המערער טען טענות עובדתיות לעניין העונש, שהמערער הבין שניתן לנצל את המקום, מאחר שבעבר התנהל בו גן ילדים עירוני, אך בהיעדר התייצבות של המערער עצמו, לא ניתן להתרשם מפעילותו ולפיכך אין הוא יכול להתחשב בטענות אלה.

בהתחשב במהות העבירות ובשטחים בהם מדובר, קבע בית המשפט את מתחם העונש בקנס בסכומים שבין 70,000 ₪

לבין 140,000 ₪.

בהתחשב בכך שמדובר בשימוש בשטח לבית כנסת, שימוש לצרכי ציבור ולא למטרות אישיות או מסחריות, ובכך שבניית הסככה הינה בנייה קלה, ובהיעדר ראיות לגבי יכולתו הכלכלית של המערער, נקבע סכום הקנס כמפורט לעיל.

3. ב"כ המערער טען כנגד סכום הקנס וכנגד הטלת צו הריסה על המערער שאינו אלא שוכר של הנכס. לדבריו, המערער אינו הבעלים של הנכס, ולא הורשע בבנייה אלא רק בשימוש חורג. בדיון שהתקיים ביום 6.3.2014 צמצם ב"כ המערער את הערעור לעניין הקנס בלבד.

לטענת המערער, באזור בו מצוי המבנה חל שינוי דמוגרפי, עם בואה של אוכלוסיה בעלת גוון חרדי, במקום חסרים מוסדות חינוך ודת, והמערער, שהינו בן לאישיות רבנות ידועה בחו"ל, נטל על עצמו לפתור, ולו חלקית, מצוקה קשה זו. נטען כי בבירור שערך המערער עלה שבעבר התנהל במקום גן ילדים עירוני, ורק אז שכר את המקום. נטען כי המערער יזם תב"ע לפתרון חלק מכתב האישום, אך זו בוטלה מחמת תקלה טכנית. המערער אף שכר שירותיה של אדריכלית שתטפל בהגשת בקשה לשימוש חורג. כן נטען כי מעשיו של המערער נעשו כדי לענות על צורך ציבורי ולא למטרת רווח, המערער פועל לטובת הציבור ולא כפורע חוק.

בערעור עלתה גם טענה של אכיפה בררנית, בשל כך שבאזור מתנהלים בתי כנסת נוספים.

בנוסף נטען כי סכום הקנס הינו מעבר ליכולותיו של המערער, ובלית ברירה יגולגל לכתפי הציבור כהוצאות של בית הכנסת.

4. דין הערעור להדחות.

ראשית, ב"כ המערער מבסס טיעונו על טענות עובדתיות, אשר לא הובאו להן ראיות. כך, למשל, לגבי הטענה שהמערער שכר את המקום מאחר שידע שקודם לכן התנהל בו גן ילדים עירוני - בית המשפט קמא ציין, ובצדק, כי בהיעדרו של המערער, אין כל בסיס לטענות העובדתיות שנטענו מפי סנגורו. כך גם באשר לטענה לאכיפה בררנית - טענה לפיה מתנהלים במקום בתי כנסת נוספים בתנאים דומים ונגדם לא ננקטו הליכים.

שנית, בהתחשב בכך שמדובר בשימוש חורג בשטח גדול ובמשך מספר שנים, בניגוד לחוק, ובשימוש בסככה שנבנתה ללא היתר, אף שאין מדובר בשימוש מסחרי, הקנס שגזר בית המשפט קמא על המערער אינו חורג מהענישה המקובלת.

שלישית, הדיון הראשון בערעור התקיים ביום 12.9.2013. המשכו נדחה במספר חודשים כדי לבחון אם ניתן היתר לשימוש חורג ולחילופין אם המקום ייסגר. בדיון הבא, שהתקיים ביום 6.3.3014, נמסר שלא ניתן לקבל היתר לשימוש חורג ושלמיטב ידיעתו של ב"כ המערער, המקום לא נסגר. למערער הייתה הזדמנות להסיר את העבירות, הן בכל הנוגע להפסקת השימוש החורג והן באשר לסככה, ובכך להביא להקלה בעונשו, אך הוא לא ניצל הזדמנות זו.

אשר על כן, הערעור נדחה.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ה אדר ב תשע"ד, 27 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.